

prism

กระต่ายต้องสาป

저주토끼

ซองโบรา

เขียน

วาสนา จันทะกั้ว

แปล



“การนอนพักผ่อนที่บ้าน อ่านหนังสือนิทาน เปิดเพลง
เปิดวิดีโอให้เด็กในห้องฟัง และกินอาหารที่อุดมไปด้วยธาตุเหล็ก
กลายเป็นกิจวัตรประจำวันของเธอไปเสียแล้ว”

- ซองโบรา

การอ่านดี้อร่ากฐาเพื่อชีวิต



คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องสั้นสยองขวัญที่จะทำให้คุณสั่นสะเทือนไปถึงแก่น

ยินดีต้อนรับสู่โลกแห่งความมืดมนที่จะทำให้คุณต้องหยุดหายใจ...

กระต่ายต้องสาป คือการรวมตัวของสิบเรื่องสั้นที่จะพลิกโลกทัศน์ของคุณในทุกหน้า ผลงานจากปลายปากกาของชองโบรานักเขียนเกาหลีใต้ที่สร้างปรากฏการณ์ในวงการวรรณกรรมร่วมสมัย ซึ่งได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัล International Booker Prize

หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่แค่เรื่องสั้นธรรมดาๆ แต่เป็นการผสมผสานแนวเขียนที่ท้าทายทุกขีดจำกัด ตั้งแต่สยองขวัญ วิทยาศาสตร์ แฟนตาซี ไปจนถึงนิทานร่วมสมัยที่บิดเบี้ยวจนน่าขนลุก

ภายในเล่มนี้ คุณจะพบ :

- **เรื่องราวที่จะทำให้คุณนอนไม่หลับ** ตั้งแต่ “กระต่ายต้องสาป” เรื่องหลอนที่จะทำให้คุณระแวงทุกสิ่งรอบตัวไปจนถึง “พบกันอีกครั้ง” เรื่องผี ๆ ที่จะทำให้คุณสั่นสะเทือนทั้งกายใจ

- **การวิจารณ์สังคมที่เฉียบแหลม** ผ่านเรื่องเล่าที่เผยให้เห็นความมืดมนของระบบทุนนิยม ความกดดันจากสังคมชายเป็นใหญ่ และความโหดร้ายของชนชาติมนุษย์
- **การเล่าเรื่องที่ไม่เหมือนใคร** ด้วยสำนวนการเขียนที่เฉียบคม เย็นชา แต่เจาะลึกถึงหัวใจของความเป็นมนุษย์

คำเตือน :

หนังสือเล่มนี้ไม่เหมาะสำหรับผู้ที่มีจิตใจบอบบางหรือคุณแม่ท้องอ่อน เพราะเนื้อหาบางส่วนอาจทำให้คุณรู้สึกไม่สบายใจขึ้นรุนแรง

แต่หากคุณเป็นคนที่ไม่กลัวเสียง กล้าเผชิญหน้ากับเรื่องราวที่จะทำให้คุณต้องตั้งคำถามกับโลกรอบตัว และพร้อมที่จะได้รับประสบการณ์การอ่านที่ไม่เหมือนใครในชีวิต

กระต่ายต้องสาป คือหนังสือที่คุณต้องอ่าน

เตรียมตัวให้พร้อม...เพราะหลังจากอ่านจบ คุณจะมองโลกไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว

คำนำผู้แปล

ความตื่นเต้น การลุ้นระทึก ความคาดไม่ถึง ความน่ากลัว
ความหลอน ความสนุก ความเห็นใจ

หากคุณกำลังมองหาหนังสือที่จะมอบความรู้สึกเหล่านี้
ตอนนี้คุณถือหนังสือถูกเล่มแล้ว

ผู้แปลหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเรื่องสั้นทั้งสิบเรื่องจาก *กระต่าย
ต้องสาป*/ฉบับภาษาไทยจะทำให้ผู้อ่านชาวไทยได้สัมผัสกับ ‘ความ
พิงพ้อใจที่น่าขนลุก’ และ ‘ความสนุกจนแทบต้องปิดหนังสือเพื่อ
พักหายใจ’

เนื้อเรื่องที่น่าติดตามทำให้ผู้แปลแปลจนไม่อยากหยุดพัก
หวังว่าผู้อ่านจะได้เสพวรรณรสจากเรื่องสั้นในหนังสือเล่มนี้
จนวางหนังสือไม่ลงเช่นกัน

วาสนา จันทะทั้ง

สารบัญ

กระต่ายต้องสาป	1
ศิรัษะ	29
นิ้วมือที่เย็นเฉียบ	51
กำเนิดร่าง	73
ลาก่อน เธอที่รัก	107
กับดัก	131
แผลเป็น	151
บ้านหรรษา	211
ผู้ปกครองสายลมและเมื่อดทราย	245
พบกันอีกครั้ง	271
ส่งท้ายจากผู้เขียน	298
เกี่ยวกับผู้เขียน	300

กระต่ายต้องสาป



กดไลค์กดอ่าน

“สิ่งจอบ”ที่ใช้ในการสาปแข่งนะ ยิ่งสวยงามเท่าไรก็ยิ่งดี”
ปู้มมักจะพูดเช่นนี้เสมอ

โคมไฟดูน่ารักมาก เป็นรูปกระต่ายนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ ส่วนของต้นไม้ไม่ค่อยสมจริงนัก แต่ตัวกระต่ายนั้นเห็นได้ชัดว่าถูกทำขึ้นอย่างพิถีพิถัน ปลายหูทั้งสองข้าง ปลายหาง และดวงตาของกระต่ายเป็นสีดำ ส่วนที่เหลือเป็นสีขาวโพลน แม้จะทำด้วยวัสดุที่แข็ง แต่ก็ถ่ายทอดรายละเอียดของปากสีชมพูที่ละเมียดละไมกับผิวสัมผัสของขนอันนุ่มฟูได้อย่างประณีต เมื่อเปิดโคมไฟ ลำตัวของกระต่ายจะเปล่งแสงสีขาว และในช่วงเวลานั้นมันจะดูเหมือนกระต่ายที่มีชีวิตจริง ๆ จนรู้สึกลับว่ามันอาจกระดิกหูหรือทำจุกพุดพิดขึ้นมาเมื่อไรก็ได้

สิ่งของทุกชิ้นล้วนมีเรื่องราว โคมไฟกระต่ายที่เป็นของต้องสาปชิ้นนี้ก็มีเรื่องราวเช่นกัน ปู้มมักจะนั่งที่เก้าอี้นุ่มข้างโคมไฟ แล้วเล่าเรื่องเดิมที่ฉันได้ยินมานับครั้งไม่ถ้วน

โคมไฟนั้นทำขึ้นมาเพื่อเพื่อนของปู้

ห้ามทำของต้องสาปเพื่อวัตถุประสงค์ส่วนตัว และห้าม

นำของที่ทำขึ้นภายใต้กิจการของครอบครัวมาใช้สาปแช่งเป็นการส่วนตัว นี่คือกฎที่ไม่ได้ระบุไว้เป็นลายลักษณ์อักษรของครอบครัวเราซึ่งทำของต้องสาปมารุ่นสู่รุ่น ส่วนกระต่ายตัวนั้นเป็นข้อยกเว้นเดียว

“บ้านเพื่อนของปู่ทำโรงกลั่นเหล้า”

ปู่พูดแล้วก็ถามต่อเสมอว่า

“รู้หรือเปล่าว่าโรงกลั่นเหล้าคืออะไร”

แน่นอนว่าฉันรู้ เพราะฉันไม่ได้เพิ่งฟังเรื่องนี้มาแค่ครั้งสองครั้ง แต่ปู่ไม่เว้นจังหวะให้ฉันตอบและอธิบายต่อทันที

“ปัจจุบันคงเรียกกันแค่ว่าโรงงานเหล้าละ โรงกลั่นเหล้าของเพื่อนปู่ใหญ่ที่สุดในยุคนั้นเลย สมัยนี้คงหาบ้านที่ทำอาชีพนี้ได้ยาก แต่โรงกลั่นเหล้าของบ้านเพื่อนปู่เฒ่าใหญ่โตจนผู้คนในละแวกนั้นมาทำงานที่นั่นกันหมด พอทำโรงกลั่นเหล้า ทั้งครอบครัวจึงเป็นที่เคารพของคนในพื้นที่ไปด้วย”

แม้แต่ปู่เองก็ไม่ได้รู้แน่ชัดว่าทำไมลูกชายของตระกูลผู้มีอิทธิพลถึงได้กลายมาเป็นเพื่อนกับคนที่เกิดในบ้านซึ่งทำของต้องสาปอย่างปู่ ปู่บอกข้าฯว่าปู่ไม่รู้เลย ครอบครัวของปู่ หรือต้องบอกว่าครอบครัวของฉันมีฉากหน้าอย่างเป็นทางการคือ ‘โรงตีเหล็ก’ เมื่อมีคำสั่งซื้อ เราก็จะทำอุปกรณ์ทางการเกษตรและเครื่องมือโลหะต่าง ๆ จริง ๆ และเรายังรับซ่อมแซมให้ด้วย อย่างไรก็ตาม ทั้งผู้ใหญ่และเด็กเล็กในหมู่บ้านต่างรู้ดีว่ากิจการที่แท้จริงของเราคืออะไร

ในสมัยนั้น ทั้งร่างทรง หมอดู และคนที่จัดการศพ ซึ่งปัจจุบันเรียกกันว่า ‘ผู้ประกอบพิธีกรรมทางไสยศาสตร์’ ล้วน

ถูกมองเป็นคนชั้นต่ำ การเลือกปฏิบัติแบบนั้นไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้องเลย แต่ในสมัยนั้นถือเป็นเรื่องธรรมดา อย่างไรก็ตาม ครอบครัวของปู่ ไม่เถี ครอบครัวของฉันไม่ได้ถูกมองเป็นคนชั้นต่ำแต่อย่างใด นั่นเพราะตามหลักการแล้ว เราไม่ใช่ทั้งร่างทรงที่ประกอบพิธีกรรม ไม่ใช่หมอผี และไม่ได้เกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดการศพหรือพิธีศพ เราทำงานที่เกี่ยวข้องกับพิธีกรรมทางไสยศาสตร์ แต่ก็ไม่มีใครพูดถึงมันอย่างเปิดเผย อีกอย่าง เราได้รับซ่อมอุปกรณ์ทางการเกษตรและทำงานตีเหล็กจริงๆ ด้วย จึงไม่รู้ว่าจะต้องนิยามอาชีพของบ้านเราอย่างไร นอกจากนี้ยังมีข่าวลืออีกว่าหากมาอยู่กับบ้านเราก็อาจจะถูกสาปได้ แน่หน่นว่าคนในครอบครัวเราจะไม่นำของต้องสาปมาใช้เพื่อความสะดวกส่วนตัวเด็ดขาด แต่คนในละแวกนั้นไม่มีทางรู้กฎที่ไม่มีการบันทึกไว้ของครอบครัวเรา และถึงรู้ก็คงไม่ยากข้องเกี่ยว ดังนั้นใครต่อใครจึงพากันหลีกเลี่ยงครอบครัวเรากันทั้งนั้น

อย่างไรก็ตาม เพื่อนของปู่ไม่ได้สนใจเรื่องนั้นแม้แต่น้อย ปู่เล่าให้ฉันฟังหลายครั้งว่าเขาไม่สนใจเลย ไม่ว่าจะเป็นข่าวลือที่กระจัดออกไปทั่วหมู่บ้าน เสียงซุบซิบของผู้คน หรือสายตาของเพื่อนบ้านที่ทั้งหวาดกลัวทั้งอยากรู้อยากเห็น สำหรับลูกชายบ้านโรงกลั่นเหล้าแล้ว เด็กวัยเดียวกันที่เกิดและเติบโตในหมู่บ้านเดียวกันและไปเรียนโรงเรียนเดียวกันล้วนเป็นเพื่อนของเขาทั้งหมด เขาไม่เคยคิดว่าอาชีพของพ่อแม่เพื่อนหรือกิจการที่ครอบครัวเพื่อนทำเป็นเหตุผลที่ทำให้เขาไม่คบหาเล่นกับเพื่อนคนไหน และเนื่องจากลูกชายบ้านโรงกลั่นเหล้าซึ่งมีทั้งเงิน ที่ดิน และอิทธิพลในท้องถิ่นคนนี้เที่ยวเล่นกับปู่อย่างเป็นกันเอง บรรดา

เด็กวัยเดียวกันจึงยอมรับปูในฐานะเพื่อนคนหนึ่งด้วย

“พ่อแม่บ้านนั้นใจกว้างมากเลยละ”

ปูพูดแบบนี้บ่อยหลายครั้ง

“ถึงพวกเขาจะมีทั้งเงินและอำนาจ แต่ก็ไม่เคยปฏิบัติตัวไม่ดีกับคนอื่น พวกเขาจะโค้งตัวทักทายใครต่อใครในหมู่บ้านอย่างสุภาพ และถ้าบ้านไหนเจอเรื่องไม่ดี พวกเขาก็จะเป็นคนแรกที่ยื่นมือมาช่วยเหลือตลอด”

พ่อแม่ของปูยังเป็นนักธุรกิจที่มีความสามารถอย่างคนหัวสมัยใหม่ด้วย พวกเขาไม่ได้ยึดติดกับรูปแบบการทำเล้าแบบดั้งเดิมที่คนในหมู่บ้านทำขายให้คนในหมู่บ้านกินเอง แต่พยายามปรับระบบการผลิตให้เป็นมาตรฐานและทำให้กระบวนการผลิตทันสมัยขึ้น เพื่อขยายเครือข่ายการจำหน่ายไปยังภูมิภาคอื่นๆ และถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะกระจายสินค้าไปทั่วประเทศ ขณะนั้นเกิดสงครามขึ้นทำให้พวกเขาต้องลี้ภัยไปทางใต้ เมื่ออพยพกลับมา พวกเขาก็พบว่าโรงกลั่นเหล้าและหมู่บ้านถูกเผาเป็นถ้ำถ่าน แต่ถึงกระนั้นพวกเขาก็ไม่หมดกำลังใจ ในเมื่อทุกอย่างถูกทำลายและมอดไหม้ไปหมดแล้ว ก็ถือเป็นโอกาสดีที่จะเริ่มต้นใหม่ตั้งแต่ศูนย์ ด้วยกระบวนการผลิตที่ทันสมัยและได้มาตรฐาน

เพื่อนของปูก็เข้าใจเจตนาารมณ์ของพ่อแม่และรับสืบทอดกิจการอย่างจริงจัง

“ตอนเข้ามหาวิทยาลัย พวกเราคิดว่าเขาจะเข้าคณะพาณิชยน์ๆ เพื่อเป็นเจ้าของธุรกิจในวันข้างหน้า แต่เขากลับเลือกเข้าเรียนคณะวิศวกรรม เขาบอกว่าอยากผลิตสินค้าจำนวนมากๆ

โดยที่ยังรักษารสชาติของเหล้าตามกรรมวิธีการหมักดั้งเดิมไว้ให้ได้
เด็กอายุสิบเก้าที่เพิ่งจบมัธยมปลายคนนี้มีความทะเยอทะยานที่จะ
ครองตลาดเหล้าทั่วประเทศด้วยรสชาติเหล้าของบ้านตัวเองนะ”

สิ่งที่หยุดความทะเยอทะยานนั้นคือนโยบายด้านอาหาร
ของรัฐบาล รัฐบาลประกาศว่าหัวใจของนโยบายการเกษตรคือ
การปลูกข้าวเพื่อดำรงชีพ และสั่งห้ามใช้ข้าวในการหมักเหล้า
บางชนิด นโยบายนี้ของรัฐบาลทำให้วิธีดั้งเดิมในการผสมข้าว
ที่หุงไม่สุกกับหัวเชื้อแล้วใส่น้ำเพื่อหมักเหล้าสูญหายไป และมี
เหล้าราคาถูกออกสู่ตลาดจำนวนมากแทน เหล้านี้ทำจากน้ำผสม
เอทานอลที่เป็นแอลกอฮอล์บริสุทธิ์ 99% และใส่น้ำตาลสังเคราะห์
เข้าไปเพื่อให้คนดื่มของเหลวที่น่าสะอิดสะเอียนนี้ได้

เพื่อนของปู้วู้ลี้กัหมดกำลังใจ แต่ก็ได้ลิ้นหิวเสียทีเดียว
เขาเป็นลูกชายของบ้านที่สืบทอดวิชาหมักเหล้ามาหลายชั่วอายุคน
และยังเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ในสาขานี้ด้วย เขาเข้าใจว่าข้าว
เป็นทรัพยากรที่สำคัญและการกินข้าวก็สำคัญกว่าการดื่มเหล้า
มาก จึงยอมรับนโยบายของรัฐบาล แล้วเริ่มศึกษาวิธีผลิตเหล้า
แบบใหม่ที่ไม่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาลซึ่งห้ามใช้ข้าวหมักเหล้า
โดยนำธรรมชาติเดิมดั้งเดิมของการหมักเหล้าด้วยมือมาปรับใช้
ทั้งอัตราส่วนของวัตถุดิบ ปริมาณแอลกอฮอล์ อุณหภูมิในการ
หมัก และวิธีการกลั่น เพื่อคงรสชาติดั้งเดิมไว้ให้ได้มากที่สุด

เมื่อเรื่องดำเนินมาถึงตรงนี้ ปู้มักจะหยุดเล่าราวกับกระตุ่น
ให้ฉันลืมนั่นต่อ

“คิดว่าเรื่องจะเป็นยังไงต่อล่ะ”

ปู้มองฉันแล้วถาม

“คิดว่าเพื่อนของปู้จะรุ่งโรจน์หรือล้มเหลว”

ฉันได้ฟังเรื่องนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนรู้คำตอบดี

ฉันยิ้มและส่ายศีรษะเหมือนทุกครั้ง

“ก็ต้องรุ่งอยู่แล้ว เขาทั้งฉลาดและมีความมุ่งมั่นนี่นา”

ปู้พูด แล้วก็ยิ้มอย่างขมขื่น

“แต่สุดท้ายกลับล้มเหลวนะสิ”

เพื่อนของปู้ทุ่มเทแรงกายแรงใจไปกับการพัฒนาเทคโนโลยีให้ดีกว่าเดิม เพื่อผลิตเหล้าที่รสชาติเยี่ยมขึ้นและดีต่อสุขภาพ เขาไม่รู้เลยว่าในสมัยนั้นสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าผลิตภัณฑ์และเทคโนโลยีก็คือ ความใกล้ชิด เส้นสาย การเลี้ยงรับรอง และการติดสินบน หรือการติดต่อกับบุคคลที่มีอำนาจในรัฐบาลอย่างลับ ๆ

ตลาดเหล้าที่เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิงทำให้บริษัทขนาดใหญ่แห่งหนึ่งเกิดความสนใจ บริษัทนี้มีทั้งเส้นสายและพรรคพวก และเชี่ยวชาญด้านการเลี้ยงรับรอง พวกเขาโฆษณาว่าของเหลวที่ทำจากแอลกอฮอล์ผสมน้ำและน้ำตาลสังเคราะห์ที่ตัวเองผลิตขายคือเหล้า ‘รสดั้งเดิมที่ชาวบ้านชื่นชอบ’ ต่อหน้าพวกเขาโฆษณาของตัวเองตามสื่ออย่างถูกต้อง แต่ลับหลังกลับเผยแพร่ข่าวลือว่าเหล้าของบริษัทเพื่อนปู้เป็นเหล้า ‘ผสมแอลกอฮอล์ที่ใช้ในอุตสาหกรรม’ หากดื่มเข้าไปจะตาบอดและพิการ และหากดื่มมาก ๆ ก็อาจตายได้

ยอดขายเหล้าของบริษัทเพื่อนปู้ลดลงอย่างรวดเร็วจนต้องหยุดการผลิต ไม่ว่าจะทำออกมาชี้แจงเพื่อปฏิเสธข่าวลืออย่างไร

ผู้คนก็ไม่เชื่อ ต่อให้เพื่อนปูเสนอว่าจะดื่มเหล้าของโรงงานตัวเอง ออกอากาศ ก็ไม่มีรายการไหนตอบรับ ในสมัยนั้นยังไม่มี อินเทอร์เน็ตเหมือนสมัยนี้ หากหนังสือพิมพ์ วิทย์ และรายการ โทรทัศน์สาธารณะหันหลังให้ ก็เท่ากับว่าเพื่อนของปูแทบจะหมดหนทางในการชี้แจงหรือแสดงจุดยืนของตัวเองอย่างเป็นทางการ แม้จะแก้ไขปัญหาด้วยกฎหมายได้ แต่ในตอนนั้นก็ยังบันทึก การสนทนาหรือบันทึกภาพหน้าจอล่องข้อความไม่ได้เหมือน อย่างตอนนี้ จึงไม่มีทางสืบหาได้ว่าชาวสื่อที่ว่าใช้แอลกอฮอล์ อุตสาหกรรมนั้นเริ่มมาจากที่ไหนและแพร่ออกไปอย่างไร ศาล ตัดสินว่าไม่มีหลักฐานเพียงพอสำหรับข้อกล่าวหาว่าหมิ่นประมาท หรือทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียง เพื่อนของปูจึงต้องแบกรับหนี้สิน มหาศาล ทั้งจากธุรกิจที่ล้มเหลวและจากคดีความ เพื่อนของปู ในวัยสามสิบทั้งจดหมายสั่งเสียขอโทษครอบครัวและผูกคอตาย จากโลกนี้ไป ภรรยาของเขาเป็นคนพบศพ เธอเป็นลมล้มพับ อยู่หลายครั้งในงานศพของสามี และไม่กี่วันหลังจากนั้น เธอก็ จากโลกนี้ตามสามีไป ลูกๆ ที่กลายเป็นเด็กกำพร้าอย่างกะทันหัน ต้องย้ายไปอยู่กับญาติที่ต่างประเทศ และหลังจากนั้นก็ไม่มีใคร รู้ข่าวคราวอะไรอีกเลย

สุดท้ายบริษัทก็ล้มละลาย ทั้งบริษัท โรงงาน และ อุปกรณ์ทุกอย่างถูกบริษัทคู่แข่งที่ปล่อยข่าวลือเรื่อง ‘แอลกอฮอล์ อุตสาหกรรม’ ซื้อไปในราคาที่ถูกลงมาก เคล็ดลับในการผลิตเหล้า ที่เพื่อนของปูทุ่มเทพัฒนามาทั้งชีวิตก็ตกไปอยู่ในมือของบริษัท คู่แข่งและถูกเก็บซ่อนไว้ในตู้นิรภัย

“ทำไมถึงเอาไปซ่อนไว้ในตู้นิรภัยล่ะคะ”

ฉันถามอย่างไร้เดียงสาตอนได้ฟังเรื่องเล่านี้เป็นครั้งแรก
 “สิ่งที่บริษัทนั้นต้องการคือการหาเงินจากเหล่าลูกค้า
 ของตัวเองนะสิ ไม่ได้อยากจะพัฒนาเหล่าดี ๆ อะไรหรอก”

ปู่อธิบาย

“ถ้าตัวเองไม่ทำ คนอื่น ๆ ก็ต้องทำไม่ได้เหมือนกัน
 แบบนั้นจะได้ไม่มีคู่แข่ง”

สุดท้ายเคล็ดลับการผลิตเหล่าแบบดั้งเดิมที่สืบทอดกันมา
 ในครอบครัวและได้รับการพัฒนาให้ทันสมัยก็สูญหายไป
 ความมืด

นี่คือสาเหตุที่ปู่ทำกระต่ายต้องสาปขึ้นมา

“การผลิตเหล่าดี ๆ ขายไม่ใช่เรื่องบาปหรอก แต่เพราะเขา
 ไม่มีพรรคพวกเป็นคนที่มั่งคั่งและไม่มีเงินพอที่จะสร้างเส้นสาย
 แบบนั้น ทั้งครอบครัวเลยต้องพังพินาศ”

ปู่ส่ายศีรษะไปมา

“เขาทั้งเอาจริงเอาจัง นิสัยดี ตั้งใจทำงาน เอาใจใส่ภรรยา
 ...และเป็นเพื่อนที่ดีมาก ๆ...”

ปู่พูดเรื่องนี้เป็นลึบ ๆ ครั้งแล้ว แต่เสียงก็ยังสั่นเครือและ
 ตาแดงก่ำทุกครั้ง

“ปล่อยให้เขาจากไปแบบนั้น ทำลายครอบครัวให้แตกสลาย
 ...ทำไมโลกนี้ถึงได้ไม่สมเหตุสมผลอย่างนี้”

ถึงจะไม่สมเหตุสมผล แต่ในโลกนี้มีผู้คนแบบนี้อยู่ทุกที่
 ด้วยเหตุนี้ ปู่ พ่อ และฉันจึงยึดการทำของสาปแข่งเป็นอาชีพ
 และหาเลี้ยงชีพจากมัน

ฉันไม่ได้ตอบอะไร เพียงแต่ตั้งใจฟังเรื่องราวของปู่ที่ฟัง
บ่อยจนคุ้นหูแล้ว

คนที่เราจะสาปต้องแตะสิ่งของที่ต้องสาปด้วยตัวเอง
นี่คือหัวใจของการสาปและเป็นส่วนที่ยากที่สุด ปู่ระดมเส้นสาย
ทั้งหมดที่มีทั้งทางตรงและทางอ้อม จนได้ติดต่อกับคนรู้จักของ
คนรู้จักของคนทำงานในบริษัทคู่ค้าของบริษัทคู่แข่งซึ่งเป็นตัวการ
ที่ทำให้เพื่อนของปู่ตาย จากนั้นก็ให้वानให้เขาเอาโคมไฟกระต่าย
ไปส่งให้กับประธานบริษัทคู่แข่งนั้นด้วยตัวเอง ปู่ติดสวิตช์ไว้ที่
หลังกระต่าย เมื่อลูบที่หลังของกระต่ายเหมือนลูบกระต่ายเลี้ยง
จริง ๆ ไฟก็จะติด

คนรู้จักของคนรู้จักของคนทำงานในบริษัทคู่ค้าก็เรื่องว่า
ประธานบริษัทของเขาซื้อของขวัญชิ้นนี้มาจากต่างประเทศ เขาใส่
ถุงมือและสาธิตวิธีการเปิดโคมไฟกระต่ายให้ประธานบริษัทคู่แข่ง
ดู ประธานบริษัทคู่แข่งเพียงพยักหน้าอย่างไม่ใส่ใจพาลงประทับ
ตราลงบนเอกสารอนุมัติ เขารับโทรศัพท์ที่เลขฯ โอนสายมาให้
และบอกว่าต้องไปพบสมาชิกวุฒิสภาคนหนึ่ง ก่อนจะรีบร้อน
ออกจากห้องไป

คนรู้จักของคนรู้จักของคนทำงานในบริษัทคู่ค้าที่ปู่
ให้วานจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากวางโคมไฟกระต่ายไว้ในห้อง
ของประธานแล้วกลับออกมา เขาบอกคนที่ดูเหมือนจะเป็นเลขฯ
ซึ่งนั่งอยู่หน้าห้องประธานว่าอย่าให้ใครแตะต้องโคมไฟกระต่าย
นอกจากท่านประธาน แต่ในเมื่อผู้xor้องไม่ใช่ประธานของ
บริษัทคู่ค้า แต่เป็นเพียงคนรู้จักของคนรู้จักของพนักงาน เลขฯ

จึงแค่ว่าพักหน้าอย่างลวก ๆ เหมือนประธานบริษัทตัวเอง แล้ว
ก็ม้วนปากม้วนตาอ่านนิตยสารต่อ

ปู่ที่ได้ยินผลลัพธ์ดังนั้นก็จึงถอนหายใจ คิดว่าต้องเปลี่ยน
รายละเอียดของคำสาปเล็กน้อย

แต่ตราบดีที่กระต่ายต้องสาปอยู่ในที่ของประธานบริษัท
คู่แข่ง ไม่ว่าจะเป็นบ้านหรือบริษัท ก็ถือว่ายังไม่ล้มเหลวเสีย
ทีเดียว

กระต่ายถูกทิ้งไว้บนโต๊ะทำงานในห้องประธานบริษัทอยู่
ครึ่งวัน จากนั้นช่วงเย็นขณะที่พนักงานเริ่มทยอยกลับบ้าน มัน
ก็ถูกย้ายไปไว้ในโกดังของบริษัท พอตกดึก กระต่ายก็เริ่มแหะ
กระดากที่อยู่ในโกดัง มันแหะไม่เลิก ไม่ว่าจะป็นกล่องกระดาก
ที่ทำจากฟางข้าว กระดากหนังสือพิมพ์ที่ใส่กันกระแทกไว้ในกล่อง
อีกที กองเอกสารอนุมัติเงินเก่า ๆ ไปจนถึงสมุดบัญชีเก่าที่อยู่ใน
โกดังมานานหลายสิบปีแล้ว ไม่มีใครเข้ามาในโกดังตลอดทั้งคืน
และกระต่ายก็แหะกระดากทุกอย่างที่มันเห็นอย่างสนุกสนาน

เมื่อยามมาเปิดประตูโกดังในเช้าวันรุ่งขึ้น ก็พบว่ามีการกระดาก
ขึ้นเล็กน้อยกับมูลกระต่ายเคลื่อนที่บนพื้นห้อง เขาคิดว่ามีหนูเข้ามา
ในโกดัง จึงบ่นอุบอุบและคิดว่าต้องซื้อยาเบื่อหนูมาวาง จากนั้น
ก็เริ่มทำความสะอาด

กระต่ายยังอยู่ที่มุมหนึ่งของห้อง พอตกดึกมันก็จะแหะ
กระดากอยู่ร่ำไป บางครั้งจะมียามเดินผ่านระหว่างที่กระต่าย

แทะกระดาษในโกดัง และมีพนักงานถือไฟฉายเดินผ่านไปผ่านมา ตอนกลางคืนด้วย แต่พวกเขาเพียงเหลือบมองหน้าตางเล็ก ๆ ที่ติดกับประตูโกดัง ไม่มีใครสนใจว่าเกิดอะไรขึ้นข้างในบ้าง เมื่อกระต่ายแทะกระดาษในโกดังจนหมด มันก็หันมาเริ่มแทะไม้

ยามประจำโกดังของบริษัทมองเห็นวัตถุสีขาวอยู่แถวโกดังของสำนักงานใหญ่ ตอนแรกเขาเห็นจากไกล ๆ ว่าสิ่งนั้นคล้ายก้อนสำลีสีขาว แล้วมันก็หายไป เขาจึงคิดว่าคงเป็นสำลีที่ปลิวมาตามลม วันต่อมา วัตถุสีขาวเพิ่มขึ้นมาเป็นสองสามก้อน และในวันต่อมาก็เพิ่มขึ้นเป็นห้าหกก้อน เมื่อเข้าไปใกล้ เจ้าก้อนนี้จะกระโดดหนีอย่างว่องไวจนยามคิดว่าเหมือนกระต่าย แต่ก็เกินไปไม่ได้ที่กระต่ายป่าจะมาอาศัยอยู่แถวโกดังของโรงงานเหล้า ยามจึงหันหลังกลับและลืมเรื่องนี้ไป ขณะนั้นมีรถบรรทุกมาจอดเพื่อส่งของไปยังสำนักงานย่อย ยามจึงเปิดประตูโกดัง แล้วช่วยขนกล่องใส่เหล้าขึ้นรถ ทั้งยาม พนักงานจากสำนักงานย่อย และคนขับรถบรรทุกไม่ทันสังเกตเลยว่า มีกระต่ายสีขาวที่ปลายหูและปลายหางเป็นสีดำขลับหลายตัววนไปกับกล่องใส่เหล้าในรถบรรทุกที่ส่งของไปยังสำนักงานย่อยด้วย

หลังจากนั้นไม่นานก็มีสัตว์ปริศนาออกมาแทะกระดาษ และสิ่งที่ทำด้วยไม้ โดยทิ้งมูลก้อนเล็ก ๆ ลักษณะคล้ายเมล็ดถั่วไว้เกลื่อนพื้น ไม่เพียงแต่ในโกดังของสำนักงานใหญ่เท่านั้น แต่โกดังของสำนักงานย่อยต่าง ๆ และร้านค้าตัวแทนจำหน่ายก็โดนไปด้วย กับดักหนูและยาเบื่อหนูล้วนใช้ไม่ได้ผล และแม่แต่แมว

ก็จัดการอะไรไม่ได้ มีคนหนึ่งดูมูลสัตว์ที่กระจายอยู่บนพื้นแล้ว บอกว่ามันใหญ่เกินไปจะเป็นมูลหนู และดูเหมือนมูลกระต่าย เสียมากกว่า คนที่เสนอความคิดเห็นที่แม่นยำนี้คือพนักงานหญิง จากแผนกบัญชีของสำนักงานย่อย ตอนนั้นหลานชายวัยประถม ของเธอต้องเลี้ยงกระต่ายในรายวิชาหนึ่ง เธอจึงได้ตามหลานชาย ไปดูกรงกระต่ายและป้อนหญ้าแห้งให้กระต่ายอยู่หลายครั้ง อย่างไรก็ตาม ไม่เคยมีใครเห็นว่ามีกระต่ายอาศัยอยู่ในโกดัง และเธอยังเป็นแคพนักงานสาวที่มีหน้าที่จัดการบัญชี ชงกาแฟ รอแต่งงาน แล้วก็เกษียณออกไป เธอไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญด้าน กระต่ายหรือสัตว์อื่นๆ จึงไม่มีใครใส่ใจความคิดเห็นของเธอ

มีการรณรงค์จับหนูครั้งใหญ่ที่สำนักงานใหญ่และทุก สำนักงานย่อย โดยระดมพนักงานทั้งหมดของบริษัทมาช่วย และบางครั้งก็จับหนูได้ไม่น้อย เหล่าพนักงานต้องเหน็ดเหนื่อย แทบตายกับการจับหนูและการทำความสะอาดครั้งใหญ่ แต่นั่นก็ทำให้โกดังหลายๆ แห่งสะอาดขึ้นกว่าเดิม อย่างไรก็ตาม หลังจากผ่านไปแค่คืนเดียว ของที่ทำจากกระดาษก็ถูกกัดทะ เจนหมด และมีมูลสัตว์ขนาดเท่าเมล็ดถั่วกระจายบนพื้น เหมือนเดิม

เนื่องจากวัตถุที่ทำจากกระดาษยังคงถูกทำลายอย่างต่อเนื่อง บริษัทจึงตัดสินใจย้ายเอกสารบางอย่างที่แม้จะเก่า แต่ก็สำคัญจากโกดังมาไว้ในสำนักงานอีกครั้ง อย่างสมบูรณ์ซึ่ง ที่เก็บไว้นานหลายปีหรือแบบแปลนที่ใช้ตอนสร้างหรือต่อเติม

โรงงาน ซึ่งในขณะที่เคลื่อนย้ายเอกสารเหล่านั้น ไม่มีใครรู้เลยว่า เหล่ากระต่ายตัวขาวพลายหุบปลายหางเป็นสัตว์ที่ไม่สามารถมองเห็น ตัวได้ในยามกลางวันก็ตามติดไปด้วย

เริ่มมีข่าวลือแพร่สะพัดในหมู่ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ใกล้ ๆ โกดังเก็บสินค้าว่า โกดังของโรงงานเหล่านี้มีหนู เนื่องจากพนักงานจากสำนักงานใหญ่และสำนักงานย่อย ยามประจำโกดัง รวมถึงคนในโรงงานต่างก็เป็นคนในละแวกนั้น ข่าวลือจึงแพร่กระจายออกไปอย่างรวดเร็ว

สำนักงานย่อยแห่งหนึ่งไล่พนักงานประจำโกดังออกเพื่อปิดปากพนักงานเหมือนเป็นการเชือดไก่ให้ลิงดู ส่วนอีกแห่งหนึ่งก็เรียกพนักงานมาเตือนซ้ำ ๆ ว่าอย่าให้มีข่าวลือแปลก ๆ แพร่พรายออกไปนอกบริษัท พนักงานที่ถูกไล่ออกเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ต้องเลี้ยงดูแม่วัยชราซึ่งเคลื่อนไหวไม่สะดวก ลูกชายสามคนที่ยังเล็ก และน้องชายอีกห้าคน เขาพยายามปั่นรื้อบริษัทเข้ามาพร้อมน้ำมันเบนซินในคืนหนึ่งเพื่อเผาโกดัง แต่ก็ถูกพนักงานกะกลางคืนกับยามที่ยังไม่ถูกไล่ออกจับตัวได้เสียก่อน ขณะเดียวกันที่สำนักงานย่อยซึ่งมีการกำชับพนักงานไม่ให้ข่าวแพร่ออกไป ก็มีบทความยาวหน้าเต็มถูกตีพิมพ์ลงในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นเกี่ยวกับภัยร้ายจากหนูและปัญหาด้านสุขอนามัย

ปัญหาเรื่อง 'หนู' ในโกดังแพร่กระจายเป็นข่าวใหญ่โตไปทั่วจนบริษัทไม่อาจใช้วิธีข่มขู่พนักงานเพื่อปิดปากได้อีกต่อไป จึงตัดสินใจจัดงานสังสรรค์นอกสถานที่ โดยเชิญแขกมาร่วมงาน

เป็นจำนวนมาก ทั้งพนักงาน ครอบครัวของพนักงาน ชาวบ้านในพื้นที่ และที่ขาดไม่ได้คือผู้นำท้องถิ่นและบุคคลที่มีชื่อเสียงแล้วเลิฟเหล่าจากโกดังให้ดื่มไม่อัน เพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่าบริษัทไม่มีปัญหาเกี่ยวกับสุขอนามัยและคุณภาพของสินค้าแต่อย่างใด และเพื่อแสดงให้เห็นว่าบริษัททุ่มเทอย่างยิ่งในการพัฒนาชุมชน

งานสังสรรค์นอกสถานที่ของสำนักงานใหญ่จัดขึ้นในลานของบริษัท โดยมีทั้งประธานบริษัท รองประธานที่เป็นลูกชายของเขา ลูกสะใภ้ และหลานชายวัยประถมมาเข้าร่วมงานด้วย ขณะที่ผู้ใหญ่ขึ้นไปกล่าวคำทักทายที่ยืดเยื้อและน่าเบื่อบนเวทีพลางดื่มเหล้าฟังวงดนตรีที่บริษัทจ้างมาเล่นเพลงเสียงดังสนั่นหลานชายวัยประถมของประธานก็เกิดเบื่อและออกไปเดินเตร็ดเตร่ทั่วบริษัทคนเดียว กว่าลูกสะใภ้ของประธานจะรู้ว่าลูกชายตัวเองหายไป เด็กชายก็ไปนั่งยองๆ อยู่หน้าประตูโกดังที่เปิดอ้าไว้แล้วเมื่อแม่ถามว่าทำอะไรอยู่ เด็กชายก็ตอบว่า “เล่นกับกระต่าย” เมื่อแม่ถามต่อว่ากระต่ายอยู่ที่ไหน เด็กชายก็จับมือแม่แล้วลากเข้าไปในโกดัง ก่อนจะชี้ไปยังโคมไฟรูปกระต่ายที่วางอยู่บนตู้เหล็กฝุ่นเกรอะตรมมโกดังและอ้อนวอนว่าอยากได้

แม่บอกว่าโคมไฟนั้นเป็นของบริษัท ต้องถามปู่ก่อน จากนั้นก็จับมือลูกชายกลับไปยังลานที่จัดงานสังสรรค์ เธอลืมเรื่องโคมไฟระหว่างเดินกลับมา แต่เด็กชายไม่ลืม เมื่อหลานชายถามว่าเอาของจากโกดังกลับบ้านได้หรือเปล่า ประธานบริษัทที่เมาได้ที่ก็ตอบอย่างไม่ใส่ใจว่าได้ แล้วก็ไปรวมวงเหล้ากับคนใหญ่คนโตต่อ

งานสร้างสรรค์ประสบความสำเร็จอย่างมาก คนที่มาร่วมงาน
ดื่มเหล้าฟรีอย่างเต็มที่จนตึกดิน ลูกสะใภ้ของประธานอดทน
อยู่ในงานเท่าที่จะทนไหว พ่อเด็กชายง่วงจนเริ่มบ่น เธอก็พาเด็ก
กลับบ้านมาก่อน ระหว่างนั่งรถกลับบ้าน เด็กชายถอดโคมไฟ
รูปกระต่ายที่ฝุ่นเชรอะอย่างทะนุถนอม

หลังจากงานสังสรรค์จบลงด้วยดี บริษัทก็ควบคุมข่าวลือ
เกี่ยวกับปัญหาเรื่อง “หนู” ในโกดังได้อย่างมีประสิทธิภาพ
ส่วนโคมไฟกระต่ายที่เป็นต้นตอของปัญหาเรื่อง “หนู” ใน
สำนักงานใหญ่ก็ถูกย้ายจากโกดังไปยังบ้านของลูกชายประธาน

อย่างไรก็ตาม กระต่ายที่เพิ่มจำนวนขึ้นมาในโกดังของ
สำนักงานใหญ่ สำนักงานย่อย และร้านค้าตัวแทนจำหน่าย
ยังไม่หายไป กระต่ายที่ถูกย้ายพร้อมเอกสารจากโกดังไปยัง
ห้องทำงานก็ไม่หายไปเช่นกัน พวกมันยังคงกัดแทะกระดาษ
และไม่แล้วขยายพันธุ์ต่อไป

เอกสารทั้งหมดในลิ้นชักและตู้เหล็ก ทั้งใบสั่งซื้อ หนังสือ
สัญญา รายงานผลการดำเนินงาน สมุดบัญชี งบการเงิน และ
อื่นๆ ถูกแทะ เคี้ยว และฉีกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยทุกคืน

เมื่อมีการย้ายเอกสารบางอย่างไปเก็บไว้ในตู้นิรภัย
ทั้งเงินสด เช็ค และตัวเงินที่อยู่ในตู้นิรภัยก็เริ่มถูกกัดแทะ
ไปด้วย

ระหว่างที่บริษัทดำเนินการฆ่าเชื้อครั้งใหญ่ โดยการเอา
ข้าวของเครื่องใช้ทุกอย่างรวมถึงตู้นิรภัยออกมาไว้ในลานและจ้าง

บริษัทกำจัดแมลงมืออาชีพมาดำเนินการควบคุมโรค หลานชายของประธานก็ทำการบ้านและฝึกทำโจทย์ที่โต๊ะซึ่งเปิดคอมพิวเตอร์ไว้ พอถึงเวลากลางคืน เขาก็จะเอาคอมพิวเตอร์ไปวางข้างเตียงและนอนหลับ เด็กชายชอบคอมพิวเตอร์แสนน่ารักที่มีกระต่ายนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ดวงนี้มาก เมื่อมีเพื่อนมาเล่นที่บ้าน เขาก็จะอวดว่านี่เป็นของขวัญจากต่างประเทศที่ปู่ได้รับมา หลานของประธานลูบล้างกระต่ายเพื่อเปิดปิดสวิตช์คอมพิวเตอร์วันละหลายครั้ง

กระต่ายที่บ้านของลูกชายประธานหยุดกัดแทะกระดาษแล้ว

มันเริ่มกัดกินอย่างอื่นแทน

หลานของประธานเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่สุดท้ายแล้ว หากไม่นับเรื่องที่เขาตัวเล็กไม่สมวัย เขาก็เป็นเด็กแข็งแรงที่ไม่ค่อยเจ็บป่วย ข้อเสียเพียงอย่างเดียวตามความคิดเห็นของแม่เด็กคือ เขาชอบออกไปเตะฟุตบอลกับเพื่อนๆ มากเกินไป จนไม่สนใจทำการบ้านหรือแบบฝึกหัด ถึงอย่างนั้นเขาก็เป็นเด็กฉลาด ชอบไปโรงเรียน นิสัยดี และอ่อนโยน

ตอนที่เด็กเริ่มลิ้มทำการบ้านและสิ่งที่จะต้องเตรียมไปโรงเรียน ยังไม่มีใครใส่ใจนัก ด้วยความที่เขาเป็นหลานชายของประธานโรงเรียนหลักและเป็นเด็กเรียนดีอยู่แล้ว ครูในโรงเรียนจึงเลือกที่จะเตือนมากกว่าดุ แต่พอเด็กลิ้มกระทั่งว่าตัวเองต้องทำการบ้านและเตรียมของมาโรงเรียน และเริ่มแสดงอาการหงุดหงิดใส่ครูที่ตักเตือนเขา ครูจึงโทรหาแม่เด็ก โดยบอกว่าเด็กสมัยนี้มีแนวโน้มเข้าวัยหนุ่มสาวค่อนข้างเร็ว ขอให้แม่ใส่ใจ

ความรู้สึกของลูกให้มาก ซึ่งแม่ก็ยอมรับคำแนะนำนั้นอย่างจริงจัง

เมื่อใกล้สิ้นสุดช่วงปิดเทอม เด็กก็เริ่มหมกมุ่นกับการกินอาหาร เขายืนยันว่ายังไม่ได้กินอะไรแม่จะกินไปแล้ว และขโมยเครื่องเคียงในตู้เย็นไปซ่อนไว้ทั่วห้อง พอแม่จะเข้าไปเก็บอาหาร เขาก็แสดงอาการของโรคฮิสทีเรีย คนในครอบครัวคิดว่าเด็กเป็นแบบนี้เพราะอยู่ในช่วงเจริญเติบโต จึงหาอาหารกับของว่างให้กินหลากหลายมากขึ้น แต่ความอยากอาหาร ความกระแฉะ และอาการฮิสทีเรียของเด็กกลับทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ โดยไม่มีที่แว่วว่าจะทุเลาลงเลย

ในวันเปิดเทอมวันแรก เด็กหลงทางระหว่างเดินจากโรงเรียนกลับบ้าน ทั้งที่เขาใช้เส้นทางเดิมนี้นับทุกวันเป็นเวลากว่าหกปี และระยะทางนี้ใช้เวลาเดินประมาณสิบนาที หรืออย่างมากที่สุดห้านาทีเท่านั้น

ขณะที่เด็กเดินเตร็ดเตร่อย่างไม่มีสติอยู่แถวโรงเรียนแล้วลงไปในนั่งอยู่ริมถนน ก็มีป่าที่อยู่แถวนั้นไปพบเข้าและพาเด็กกลับมาที่บ้าน มีกลิ่นเหม็นลอยคลุ้งออกมาจากตัวเด็ก ป้าเพื่อนบ้านบอกกับแม่เด็กอย่างเกือเขินว่าเด็คน่าจะนั่งอุจจาระอยู่ข้างถนน แม่เด็กตกใจมาก ยังไม่ทันที่เธอจะตั้งสติและกล่าวคำขอบคุณป้าคนนั้นก็รีบหันหลังและเดินจากไปอย่างรวดเร็ว

พอแม่พาเด็กไปที่โรงพยาบาลในละแวกบ้าน แต่แผนกกุมารเวชกรรมของที่นี่แนะนำให้ไปโรงพยาบาลที่ใหญ่กว่า พวกเขาจึงไปที่โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยในเมืองใกล้เคียง แต่

ในยุคนั้นยังไม่มีทั้งแผนกจิตเวชเด็กหรือเครื่องเอ็มอาร์ไอ จึงไม่มีคำวินิจฉัยที่ชัดเจนอะไรนัก แต่เมื่อหมอเห็นว่าเด็กนั่งตาลอย โยกตัวไปมาเรื่อยๆ พึมพำจับใจความไม่ได้ และบัสสวาระวาท ทั้งที่ยังนั่งอยู่ เขาก็บอกว่าเด็กดูวิตกกังวลมาก และแนะนำให้ไปพบจิตแพทย์ พ่อของเด็กลูกขึ้นพรวดพลางตะโกนว่า “หมอ กำลังบอกว่าลูกของเราเป็นบ้า นั่นหรือ” แล้วด่าหมอด้วยถ้อยคำ หยาดคายอย่างเลือดขึ้นหน้า เขาสะบัดภรรยาที่พยายามห้าม แล้วอุ้มเด็กออกจากโรงพยาบาลไป เหลือเพียงแม่เด็กที่ไร้ความผิด ต้องกลืนน้ำตา ขอโทษหมอซ้ำๆ หลายครั้ง แล้ววิ่งตามสามีและลูกไป

หลังจากกลับมาจากโรงพยาบาลมหาวิทยาลัย อาการของเด็กก็ทรุดลงอย่างรวดเร็ว เด็กจำหน้าพ่อแม่ไม่ได้ ขับถ่ายรดกางเกงไม่หยุดหย่อน เดินได้ไม่ปกติ เอาแต่พึมพำอะไรบางอย่างไม่หยุด และเริ่มพูดจาไม่รู้เรื่อง เขาใช้เวลาเกือบทั้งวันนอนบนเตียงพลางจ้องเพดานอย่างไร้จุดหมาย พึมพำบางอย่างที่จับใจความไม่ได้ และหมกมุ่นอยู่กับคอมพิวเตอร์่ายอย่างหนัก คอมพิวเตอร์่ายถูกย้ายจากโต๊ะหนังสือมาอยู่ข้างเตียง ระหว่างนอนจ้องเพดาน เด็กก็จะหันมามองคอมพิวเตอร์่ายเป็นระยะเพื่อยืนยันว่ายังอยู่ข้างๆ จึงจะสบายใจ และหากมีใครมาแตะคอมพิวเตอร์่ายนี้ เขาจะวิตกกังวลและตื่นนอนอย่างรุนแรง

เวลาหลับ เด็กจะทำจมูกฟุดฟิดและทำปากขมขมิบเหมือนกระต่าย บางครั้งเขาก็กระดิกหู แต่ผู้ใหญ่รอบข้างไม่มีใครสังเกตเห็น ในความฝัน เด็กจะนั่งอยู่ใต้ต้นไม้กับกระต่ายตัวสีขาวที่ปลายหูกับปลายหางเป็นสีดำ และแหะสมองของตัวเอง

อย่างมีความสุข ยิ่งเขาทำแบบนั้น โลกของเขาก็ยิ่งแคบลงเรื่อย ๆ จนในที่สุดเขาก็ติดอยู่ใต้ต้นไม้ที่มีกระต่ายนั่งอยู่ด้วยไปตลอดกาล แต่เด็กไม่สามารถเข้าใจอะไรได้แล้ว เขาเพียงมีความสุขกับการได้อยู่กับกระต่ายเท่านั้น

ขณะที่หลานชายของประธานนอนตายอย่างช้า ๆ อยู่บนเตียงข้างโคมไฟกระต่าย หนึ่งปีก็ล่วงผ่านไป ประเทศมีรัฐบาลชุดใหม่ และโลกก็เปลี่ยนไปด้วย เหล่าคนมีอำนาจที่เคยหนุนหลังให้เหล่าราชาถูกของประธานผูกขาดตลาดสำเร็จต่างสูญเสียอำนาจและตำแหน่ง และบริษัทก็ถูกตรวจสอบภาษีเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ก่อตั้งบริษัทมา

แต่ในเวลานั้น รายงานผลการดำเนินงาน สมุดบัญชีงบการเงิน และเอกสารอนุมัติประจำวันโดนกระต่ายที่มองไม่เห็นกัดแทะไปหมดแล้ว แม้แต่บันทึกผลกำไรจากธุรกิจที่แจ้งต่อหน่วยงานอย่างเป็นทางการและหลักฐานการชำระภาษีที่ควรจะมีก็ถูกฉีกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยจนอ่านไม่ได้

ตอนนี้พวกกระต่ายเริ่มแทะกระทั่งวอลล์เปเปอร์ในสำนักงาน พวกมันทิ้งรอยฟันไว้บนผนังและประตูไม้ในอาคาร เอกสารสำคัญทั้งหมดของบริษัทกลายเป็นเศษกระดาษ อาคารของสำนักงานใหญ่และสำนักงานย่อยเกิดความเสียหายทางกายภาพอย่างเห็นได้ชัด แม้แต่พนักงานก็เริ่มมองเห็นแล้วว่าบริษัทกำลังพังทลายจากทั้งภายในและภายนอก

แต่ประธานกลับไม่ยอมรับความจริงนั้น

หลานชายของประธานนอนติดเตียงเป็นเวลานาน เขาไม่ทำอะไรนอกจากหายใจและมองเพดานด้วยสายตาที่ไร้จุดหมาย แล้ววันหนึ่งเด็กก็หยุดหายใจ

เมื่อพ่อของเด็กกลับมาจากงานศพ เขาก็ขังตัวเองอยู่ในห้องว่างเปล่าของลูกชายและร้องไห้อยู่นาน เขา นั่งบนเตียงของลูกชาย วางโคมไฟกระต่ายที่ลูกชายหวงแหนไว้บนตัก และลูบกระต่ายพลาสติกเรียกชื่อลูกชายทั้งน้ำตา

กรมสรรพากรมีข้อสรุปว่าบริษัทจะต้องชำระภาษีทั้งหมด ไม่เพียงเฉพาะภาษีที่หลีกเลี่ยงไม่ชำระพร้อมค่าปรับ แต่รวมถึงภาษีที่เคยจ่ายไปแล้วด้วย แม้ทางบริษัทจะพยายามพิสูจน์ว่าที่ผ่านมาได้ชำระภาษีอย่างถูกต้องตามเวลา แต่ก็ไม่มีเอกสารที่ไม่ถูกทำลายและสามารถใช้ยื่นเป็นหลักฐานอย่างเป็นทางการได้เลยแม้แต่แผ่นเดียว

เมื่อข่าวแพร่กระจายออกไปว่าบันทึกการดำเนินธุรกิจและการเงินของบริษัททั้งหมดหายไป ลูกหนี้ก็เริ่มอ้างว่าจะไม่ชำระหนี้ เพราะไม่เคยติดหนี้ ส่วนเจ้าหนี้ก็เริ่มเรียกร้องให้ชำระหนี้ทันที ประธานบริษัทโกรธจัด เขาไปที่ตุนิรภัยลับซึ่งมีเพียงตัวเขาเองเท่านั้นที่รู้ ในนั้นควรจะมีสมุดบันทึกลับที่จดรายละเอียดเกี่ยวกับทรัพย์สิน พันธบัตร และหนี้สินที่เขารู้อยู่คนเดียวไว้ แต่เมื่อเปิดตุนิรภัย สมุดบันทึกลับที่เขาวางใจกลับขาดวิน บางส่วนถูกแทะเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย บางส่วนถูกกินจนหายไป ทั้งหมดกลายเป็นกองเศษกระดาษไร้ประโยชน์

นี่ควรจะเป็นจังหวะที่ประธานเกิดอาการช็อกและหมดสติ

ไป แต่กระต่ายไม่ได้เมตตาขนาดนั้น ประ찬ไม่ได้หมดสติจนล้มหมอนนอนเสื่อ

คนที่ล้มคือลูกชายของประ찬ต่างหาก หลังจากร้องไห้บนเตียงของลูกชายที่เสียชีวิตจนหมดแรงแล้วกลับไป เขาตื่นขึ้นมาในตอนเช้า พยายามลุกจากเตียงและวางเท้าลงบนพื้น แต่ข้อเท้าขวาก็หักทันที เขาล้มลง พยายามยื่นแขนออกไปเพื่อไม่ให้ศีรษะกระแทกพื้น ทำให้แขนซ้ายหักสามจุดและร้าวอีกหนึ่งจุด

ลูกชายของประ찬เป็นผู้ใหญ่วัยยังไม่เข้าเลขสี่ที่สุขภาพดี ตอนเด็กเขาไม่เคยได้รับบาดเจ็บสาหัสและไม่เคยกระดูกหักด้วยซ้ำ

ขณะที่ลูกชายของประ찬ได้รับการผ่าตัดใส่แกนเหล็กในแขนข้างที่หักและนอนใส่เฝือกขนาดใหญ่ที่ขาขวากับแขนซ้ายอยู่ในโรงพยาบาล บริษัทก็พังทลายลงอย่างรวดเร็ว ประ찬ต้องหลบเลี่ยงการเรียกเก็บภาษีจากกรมสรรพากร หนี้การทวงหนี้จากเจ้าหนี้ และไล่ตามลูกหนี้ที่ไม่ยอมชำระหนี้ จนไม่ได้ไปเยี่ยมลูกชายที่โรงพยาบาลแม้แต่ครั้งเดียว ลูกชายของประ찬ชักใช้ความเป็นไปของบริษัทจากกรรยาอย่างกระวนกระวายใจ สุดท้ายก็ทนไม่ไหว บอกว่าต้องไปช่วยทำอะไรสักอย่างแทนที่จะนอนอยู่อย่างนี้และลุกขึ้นจากเตียง ทันทีที่เท้าของเขาแตะพื้น ข้อเท้าซ้ายข้างที่ไม่บาดเจ็บก็หัก และเมื่อเขาล้มลง กระดูกเชิงกรานก็แตก

การผ่าตัดใช้เวลาจนถึงเก้าชั่วโมง หลังจากผ่าตัดเสร็จอย่างยากลำบากและถูกส่งตัวกลับมายังห้องผู้ป่วย ลูกชายของประ찬ก็อยู่ในสภาพที่ยังมีแรงจากฤทธิ์ยาสลบ บางครั้งเขาก็ทำปากขมุบขมิบและทำจุกฟุดฟิด

กระต่ายกัดกินต่อไปอย่างชะมัดเข้มข้น

ในวันที่ยี่สิบหกล้มละลาย ประธานมาเยี่ยมลูกชายที่ห้องผู้ป่วยเป็นครั้งแรกในช่วงบ่ายแก่ๆ ลูกชายของเขากำลังหลับด้วยฤทธิ์ของยาระงับประสาทในสภาพเหมือนมัมมี่ที่พันผ้าพันแผลเกือบทั้งตัว

เขาเอาแต่นอนหลับตลอดเวลา ทันทีที่ลืมตาหลังฟื้นจากยาสลบ เขาก็พิมพ์ว่ามีกระต่ายนั่งอยู่บนเตียง ในตอนแรกไม่มีใครใส่ใจคำพูดของเขา ลูกชายประธานบอกว่ากระต่ายที่นั่งอยู่บนเตียงพยายามจะกัดกินผ้าห่มของเขา ยังไม่มีใครใส่ใจสิ่งที่เขาพูดเหมือนเดิม ทันใดนั้นลูกชายประธานก็ตะโกนว่ากระต่ายกำลังแทะเท้าของเขาและพยายามจะลุกออกจากเตียง ภรรยาของเขาร้องเรียกพยาบาลอย่างตื่นตระหนก พยาบาลรีบเข้ามาจับตัวเขาเพื่อจะห้าม ลูกชายประธานขัดขึ้นและตะโกนเรื่องเกี่ยวกับกระต่ายที่ไม่มีใครเข้าใจ ผู้หญิงสามคนวิ่งเข้าหาเขา พยาบาลสองคนคว้าแขนเขาไว้คนละข้าง ส่วนภรรยาก็โอบลำตัวของเขาไว้ นั่นทำให้แขนขาที่ปกติดีของลูกชายประธานหัก และกระดูกซี่โครงข้างสองซี่

หลังจากนั้น ทุกครั้งที่ลูกชายของประธานลืมตาตื่นขึ้นมา เขาก็จะแสดงอาการคลุ้มคลั่งและร้องตะโกนเกี่ยวกับกระต่าย และระหว่างพยายามปลอบให้เขาสงบ กระดูกของเขาก็มักจะหัก แม้แต่เวลาที่คนอื่นพยายามจะจับตัวเขาไว้เพื่อระงับอาการ กระดูกก็ยังหักได้ หรือตอนที่เขาเอามือไปชนกับหัวเตียง หรือแค่เดินพาดนทั้งที่ยังใส่เฝือก กระดูกส่วนใดส่วนหนึ่งก็จะหักอยู่ดี ทางเดียวที่จะรอให้กระดูกเชื่อมติดกันได้อีก คือการทำให้เขา

นอนหลับอย่างต่อเนื่องโดยไม่ตื่นขึ้นมาเลย

ประธานจมอยู่ในห้วงความสิ้นหวังอันหนักอึ้งและซา
รู้ความรู้สึก เขามองดูใบหน้าของลูกชายที่กำลังหลับไหลไป
พร้อมกับผ้าพันแผลทั่วตัว หลานชายผู้เป็นดั่งแก้วตาดวงใจได้
ตายจากไปแล้ว ส่วนลูกชายซึ่งเป็นทายาทสามชั่วอายุคนและเป็นผู้
สืบทอดเพียงคนเดียวของบริษัทก็กลายเป็นแบบนี้ ทายาท
เพียงคนเดียวของบริษัทก็อยู่ในสภาพอย่างที่เราเห็น บริษัทล้มละลาย
แล้ว เหลือแต่หนี้สิน เขาไม่รู้เลยว่า จะจ่ายภาษีที่ค้างอยู่พร้อม
ค่าปรับ ชำระหนี้สินต่างๆ และแบกรับค่ารักษาพยาบาลของ
ลูกชายไหวหรือไม่ หากต้องติดคุกเพราะหนีภาษีก็คงจะเป็น
เรื่องใหญ่ ยิ่งไปกว่านั้นเขายังไม่สามารถพาลูกชายที่แค่สัมผัส
กระดูกก็จะหักออกจากโรงพยาบาลได้อีกด้วย

ปู่หยุดเล่าเรื่องแล้วมองเข้าไปในคอมพิวเตอร์ กระต่ายได้ดันไม้
มีลำตัวอ้วนป้อมสีขาว ปลายหูกับปลายหางเป็นสีดำ แม้จะทำ
ด้วยวัสดุที่แข็ง แต่กระต่ายสีขาวที่ไฟส่องสว่างอยู่ข้างปุนั้นเหมือน
จะมีขนที่นุ่มฟูจริง หูของมันเหมือนจะกระดิกได้ และปากก็เหมือน
จะขยับเล็กน้อย

“แล้วเป็นยังไงต่อคะ”

ฉันทาม แน่นอนว่าฉันฟังเรื่องนี้มาหลายสิบครั้งแล้วจน
รู้ดีว่าจะเกิดอะไรขึ้น ประโยคที่ดูเหมือนจะเป็นคำถามนี้ แท้จริง
แล้วเป็นเพียงจังหวะรับส่งที่ฉันกับปู่ตกลงกันโดยไม่ได้พูดออกมา
เมื่อเรื่องราวหยุดลงในจุดที่คาดเดาได้

“ก็ตายกันหมดนะสิ”

ปฏอบ

“สุดท้าวลูกชายประธานก็ตายที่โรงพยาบาล เมื่อจัดพิธีศพเสร็จ วันต่อมาประธานก็กระโดดลงมาจากดาดฟ้าของบริษัทและเสียชีวิต”

ปฏอบตอบเช่นนี้พลางลูบทูกับหัวกระต่ายด้วยความเคยชิน กระต่ายขยับปลายหูสิดำเบาๆ

ห้ามทำของต้องสาปเพื่อวัตถุประสงค์ส่วนตัว ห้ามนำของที่ทำขึ้นภายใต้กิจการของครอบครัวมาใช้สาปแข่งเป็นการส่วนตัว กฎที่ไม่มีใครเขียนไว้อย่างเป็นทางการนั้น มีเหตุผลรองรับอยู่เสมอ

มีสุภาษิตหนึ่งของญี่ปุ่นที่ว่า ‘หากสาปคนอื่น จะต้องเตรียมหลุมศพสองหลุม’ ซึ่งหมายความว่าหากสาปคนอื่น ตัวเองก็จะได้ลงไปนอนในหลุมศพเหมือนกัน

ในกรณีของปฏอบ จะต้องบอกว่า ‘หลุมศพสามหลุม’ ประธานลูกชายของประธาน และหลานชายของประธานที่ปฏอบสาปเสียชีวิตทั้งหมด ไม่มีใครรู้ว่าหลุมศพของปฏอบอยู่ที่ไหน วันหนึ่งปฏอบก็ออกไปจากบ้านและไม่กลับมาอีก

ไม่สิ ปฏอบกลับมา

เมื่อคืนที่แสงจันทร์มัวหม่นหลังม่านเมฆ หรือคืนที่ฝนพรำพร่างจนแม้แต่แสงไฟริมทางก็เลื่อนราง ในคำคืนที่ทั้งแสงจากธรรมชาติและแสงจากฝีมือมนุษย์ต่างไร้เรี่ยวแรง ปฏอบปรากฏตัวที่เก้าอี้สนามข้างหน้าต่าง เปิดคอมพิวเตอร์ตาย จากนั้นก็เริ่มเล่าเรื่องเดิมที่เคยเล่าแล้วนับสิบนับร้อยครั้ง

นั่นคือคำสาปที่ปู่ได้รับหรือเปล่านะ
หรือว่าเป็นพรก้นแน่

“ตึกแล้วนะ”

ปู่พูด

“พรุ่งนี้ต้องตื่นไปโรงเรียนนี่ รีบเข้านอนเถอะ”

ฉันเลยวัยเรียนมานานแล้ว ตอนนี้อยู่ในบ้านหลังนี้ก็ไม่มีใคร
เป็นเด็กนักเรียนแล้วด้วย แต่ฉันก็ตอบกลับอย่างว่านอนสอนง่าย

“อะปู่ ราตรีสวัสดิ์นะคะ”

จากนั้นฉันก็ลุกพรัดไปหอมแก้มที่มีแต่ริ้วรอยของปู่

ฉันเคยสงสัยว่าควรถามปู่หรือเปล่าว่าท่านเสียชีวิตร้อยอย่าง
ไรเกิดอะไรขึ้นกับร่างของท่าน และหลุมศพของท่านอยู่ที่ไหน
หลายครั้งที่คำถามเหล่านั้นคาอยู่ในใจ แต่ทุกครั้งที่ความรู้สึก
อยากถามพวยพุ่งขึ้นมา ฉันก็จะกดมันไว้แน่น กลืนมันลงไป
ไม่ยอมเอ่ยออกมา

เพราะหากปู่ระลึกขึ้นมาได้ หากท่านจำความจริงได้ ท่าน
อาจจะไม่กลับมาที่บ้านอีก หรือยิ่งไปกว่านั้น หากปู่จำอะไรไม่ได้
และตกใจกับคำถามของฉันจนไม่กลับมาอีก แล้วจากไปโดยที่ฉัน
ไม่มีวันได้รู้คำตอบอะไรเลย ฉันคงจะให้ภัยตัวเองไม่ได้แน่นอน
ด้วยเหตุนี้ฉันจึงไม่พูดอะไร ฉันหันหลังกลับเข้าห้องมา
เงียบ ๆ และปิดประตู

ประตูปิดไม่สนิท ฉันยังเห็นแสงจากโคมไฟกระต่ายใน
ห้องนั่งเล่นและปู่ที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ผ่านช่องประตู แล้วก็รู้สึกวางใจ

“สิ่งของที่ใช้ในการสาปแช่งนะ ยิ่งสวยงามเท่าไรก็ยิ่งดี”
 บู๊มก็จะพูดเช่นนั้นเสมอ และธุรกิจในตอนนั้นก็เจริญรุ่งเรือง
 ยิ่งกว่าที่เคย

หากฉันยังใช้ชีวิตแบบนี้ต่อไป ฉันก็จะกลายเป็นเหมือนปู
 ที่แม้จะตายแล้วแต่กลับจากไปไม่ได้ ในคืนที่ไร้แสงจันทร์ ฉัน
 คงจะนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นมืดๆ ข้างวัตถุที่คล้ายสมอซึ่งรั้งฉันไว้กับ
 โลกใบนี้ตลอดกาล

แต่เมื่อถึงวันที่ฉันได้นั่งบนเก้าอี้นุ่มข้างหน้าต่างนั้น ก็คง
 ไม่มีลูกหรือหลานที่จะมารับฟังเรื่องเล่าของฉัน ฉันไม่มีพวกเขา
 เหล่านั้นตั้งแต่แรกแล้ว

คิดดังนั้น ฉันก็ปิดประตูห้องให้สนิท แล้วยืนอยู่ใน
 ความมืดอย่างโดดเดี่ยว

นี่คือสิ่งเดียวที่ปลอบโยนฉันในโลกที่มืดมัวใบนี้